beeltenis van zijn te vroeg ontslapen moeder, besloot de jonge markies eindelijk de geheimzinnige kamer te bezoeken, en, eenmaal dit besluit genomen hebbende, was hij door beden noch tranen zijner zuster hiervan af te brengen. Hij zocht den sleutel op, die verborgen was in het bureau van zijn overleden vader, ontsloot de deur en trad de verboden kamer binnen.

Een kwartier verliep in angstige spanning, toen kwam hij terug. Ik bevond mij juist op dit oogenblik in het paleis en nimmer had ik nog bij iemand zoo'n groote verandering waargenomen als bij mijn jongen vriend, toen hij strompelende den salon binnenkwam, waar wij hem wachtten. Persoonlijk had ik de legendarische verschrikkelijkheden die van het schilderij in omloop waren als voor driekwart bijgeloovige fabeltjes beschouwd en ik had daarom den jongen markies gesterkt in zijn voornemen. Stel u dus mijn ontsteltenis voor, toen ik mijn jongen vriend doodziek terug zag komen. Ik vroeg hem wat er gebeurd was, doch hij antwoordde mij niet en eerst na zijn dood ben ik van zijn zuster eenige weinige bijzonderheden te weten gekomen.

Onderwijl had ik mij een voorstelling van het geval gemaakt en de plotselinge ziekte van den markies toegeschreven aan een sterken zenuwschok. Ik bouwde deze theorie op : een jongeman met vurig temperament treedt een kamer binnen, waar een noodlottig familiegeheim verborgen is.

Daardoor en ook door het verlangen het portret eener moeder te zien, van wier gewelddadigen dood hij ongetwijfeld gehoord had, reeds min of meer zenuwachtig, opent hij de deur en ziet .... een geraamte of een ander schrikwekkend voorwerp, waarboven misschien het portret hangt, waarin de schilder de grootheid van zijn talent en haat op de meest satanische wijze heeft weergegeven. Dit moest op de reeds geschokte zenuwen van den jongen man het noodlottig gevolg hebben gehad.

DE HULDIGING VAN PROF. DR. W. NOLEN.

De huldiging op 4 Februari van Prof. Dr. W. Nolen in zijn collegezaal in het Academisch Ziekenhuis te Leiden ter gelegenheid van zijn 25-jarig professoraat. *(Foto Jonker.)*

Ik deelde mijn meening omtrent het geval aan de markiezin mede, die er haar zieken broeder over sprak, en het was bij die gelegenheid dat de jongeman een tipje van den geheimzinnigen sluier oplichtte :

„Toen ik de kamer binnentrad," zei hij, „dacht ik precies als de professor. Ik verwachtte iets afschrikwekkends te zien en zou daardoor dus niet in 't minst geschrokken zijn. In plaats hiervan zag ik aan den wand tegenover den ingang het geschilderde portret van een jonge schoone vrouw, de sprekende gelijkenis van jou, Helena. Ik ging in den hoogen leunstoel zitten, die er tegenover stond en kon mijn oogen niet van het schilderij afhouden. Plotseling voel ik een scherpe pijn in mijn hart en langzamerhand maakte zich een doodelijk afmattend gevoel van mij meester, mijn oogen vulden zich met tranen en het schilderij vervaagde. Er was absoluut niets dat dezen vreemdsoortigen toestand kon veroorzaken, dan mijn voortdurend staren op het portret. Dat er een geheime macht van uitgaat, daarvan ben ik nu dan ook overtuigd."

Hierbij overhandigde hij zijn zuster den sleutel met het uitdrukkelijk beding, dat niemand de kamer betreden zou, die eenigen prijs op zijn leven stelde. Na een week van lijden stierf hij in de armen zijner zuster.

Spoedig daarop werd ook de jonge markiezin ziek en jou, Timmers, wil ik wel zeggen dat deze ziekte dezelfde oorzaak heeft als die van haar broeder. Haar verlangen het geheim op te lossen werd sterker dan haar vrees voor het gevaar. Zij deelde mij dit mede en ik drong er op aan haar te vergezellen.

Ze weigerde beslist en stond mij alleen toe haar buiten de kamer op te wachten.

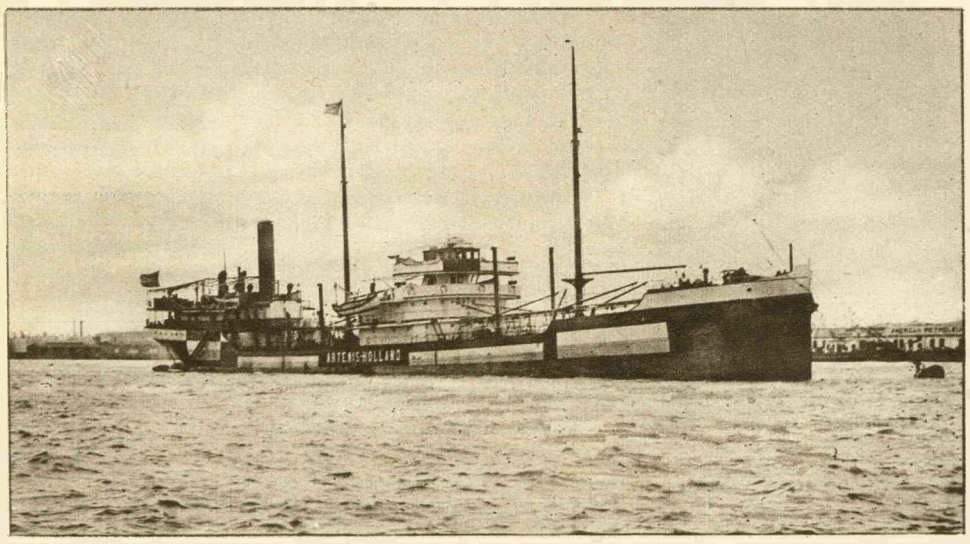
Ik stemde eindelijk toe, bleef in den corridor achter, doch na ongeveer tien minuten reeds werd de deur geopend en viel de jonge dame met van pijn of schrik verwrongen gelaat bewusteloos in mijn armen.

Ik riep om hulp en nadat Helena naar haar kamer was gevoerd, ontbood ik den kundigsten geneesheer hier ter stede, die, nadat ik hem alles uitvoerig had meegedeeld met mij van hetzelfde gevoelen was, dat beide ongevallen het gevolg waren van een hevigen zenuwschok.

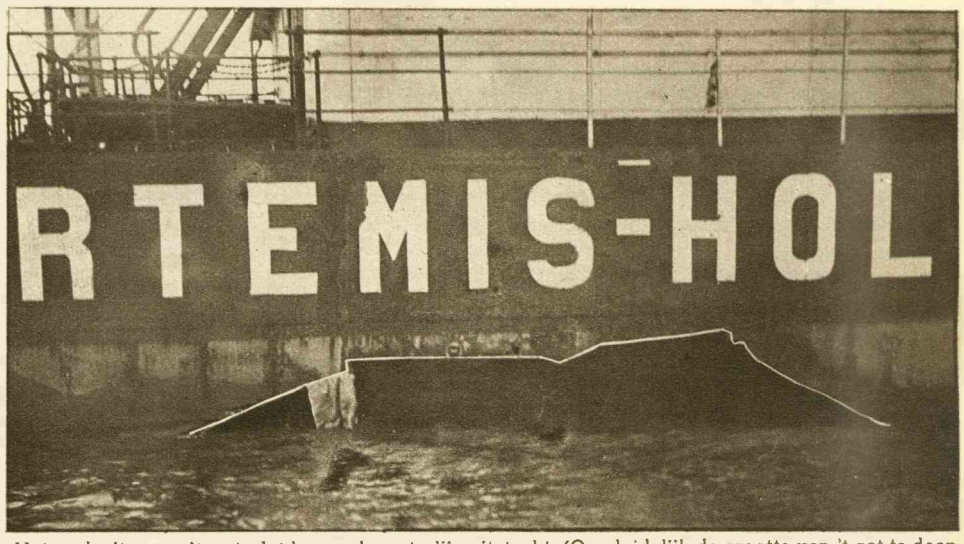
Hiertegen kwam evenwel graaf Assorli, de verloofde van de markiezin, op. De graaf, een dapper man, min of meer romantisch aangelegd, echt type van een edelman, kon zich met onze gevolgtrekking niet vereenigen.

„Ik kan niet aannemen," zei hij zeer terecht, „dat het portret op twee menschen van zoo verschillende psychische constitutie als mijn verloofde en haar broeder, eenzelfde uitwerking zou kunnen hebben. Gelooft u ook niet, professor, dat hier een bovennatuurlijke macht in 't spel is ?"

DE TORPEDEERING VAN DE „ARTEMIS".

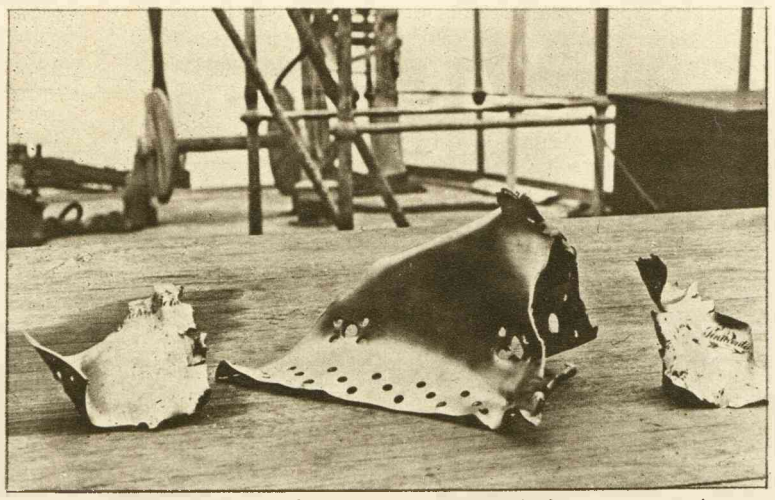
Het Nederlandsche motor-zeeschip „Artemis", dat wegens onverklaarbare oorzaak getorpedeerd werd, doch, op zijn tanks drijvende, de haven van Rotterdam wist te bereiken.

Het gedeelte van 't gat, dat boven de waterlijn uitsteekt. (Om duidelijk de grootte van 't gat te doen uitkomen, hebben wij den omtrek ervan met een witte lijn doen omhalen.)

Kapitein C. G. Kühn, die het schip behouden wist binnen te brengen.

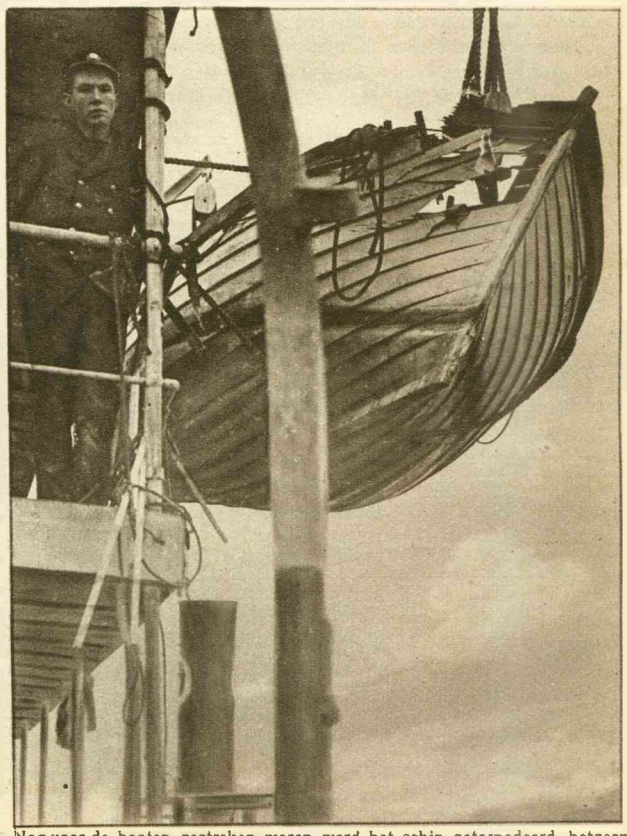

De stukken van de torpedo, voorzien van opschriften en gaten, die aan boord van de „Artemis" gevonden zijn.

Ons deel van den grooten Oorlog.

De „Maasdijk", de „Rijndam", de „Prinses Juliana", de „Artemis".... de laatste week heeft heel wat slachtoffers onder de schepen geëischt. Gelukkig was het bij de laatste geen verlies, nòch van menschenlevens, nòch van het schip.

Maar waar de drie eerste geheel of gedeeltelijk door mijnen werden vernield, was het bij de „Artemis" een hóogst zonderlinge wijze van torpedeeren, Nadat er een Duitsch officier van een flotille van 4 Duitsche torpedobooten aan boord geweest was, alles in orde bevonden en daarom het journaal geteekend had, werd even daarna order gegeven dat de bemanning in 5 minuten het schip (dat slechts ballast in had!) moest verlaten en nog vóórdat de booten gestreken waren, trof een torpedo het schip, onder een geweldigen slag een gat makend van 4 à 5 Meter. Het schip bleef echter, dank zij de tank-constructie, drijven, en de bemanning, die in de booten gegaan was, ging na 2 uur weer aan boord. Stukken van de torpedo werden gevonden en bewaard. Twee waterdichte schotten bleken vernield doch door de andere schotten bleef het schip drijven en kapitein Kühn wist het nog behouden binnen te brengen. — De verklaring dezer torpedeering wordt (waar het schip leeg was en door het bezoek van den officier bekend was als Nederlandsch schip) met belangstelling tegemoet gezien!

Nog voor de booten gestreken waren werd het schip getorpedeerd, hetgeen duidelijk blijkt uit de vernieling van een der booten, die hierboven is gereproduceerd.